

Vårt folkliga musikarv

DE DÄRGAMLA bondbitarna ha vi hört gnidas ill leda, det är ingenting för en modern generation för vårt tid! Hör man synnerhet goda melodier. Det gäller dock endast svenska bondbitar, spanska gerskavskalle, andra änder, silka kommitillväkänd genom berömda artister vid finkonserterna. De fått till berättigade gränser. Det är nämligen då som de kände egna utarmade och deras kultur anses ha växt från. Området är emellertid för skilda värdeomdömen för olika håll.

Folkmusiken är förbehållen en mindre krets av musikkunniga personer i sitt liv. Musik för all folket, musik som datsch frodats våra bygder och givits för och festprågel livet för våra äldere. De heter i turistreklamerna Reschärkänt ditt land. "Där borde man begripa vad det är, det är en kulturmiljö som är speciell och musikalisk. De är redan mycket gjorda områden, tyvärr, som jag anser att de alla rasmästare gjort.

Skulle man fråga Stockholms ungdomar om de skulle vilja gå till en folklig musikskola, skulle de flesta svara: Det där är allmogelåtar, det är snarast föräldrar som är intresserade av dem. Skanska folk så alla förtäna om modern ungdom om det inte.

Andra skulle säga: Det är väl musik som är gammal, dans, dans och bondpolka, själva verket är det polskorna som är intressanta. Mellan polka och polska kännetecken för ungdomstid, fastän skillnaden är måttensam som mellan fox och vals. Om det på generationerna om medsamman föraktfulla om bondtan och bondumba.

Entredje ny punkt i denna gammal folkfrån ända i en naturligtvis om att hör melodier från ungdomstiden, mer för oss är den något opplösta åldrat. Det är klart att i alla tider hjärtesträngarna sätta stark vibration vid ungdomstidens minnen. Men den omständigheten inte alls med musiken som det gör. Om femti år har vi andra dringarna läst stegna ungdomsminnen i våra elvis sliskiga populära musiktrycksambrutalisera våra känslor och smak. Några ungdomar och yngre musik-

intressen blott för dagens schlager skulle kanske kunna bearbetning av folkmelodier. Alf Vénér Midemmarva och övriga apso di. Årterberg och afvitskangfrunn. Skar Lindbergs seksands sniffl. I vilka folkmelodier man bibehåller sin ursprungliga form och stundom fritt omgjorda för moderns innehåll. Men jag tror knappast att man kan låta till vindigt, till svarandemelodier från andra änder. Visserligen är rangelodier alltid säyftagare, bestickarna hade hari stället där i upmärksomhet och manlig kraft att att därför verkliga lumpiga. Skanska melodier för skåningarna.

Av KARL SPORR

singel låtar för hälsingerna i dala låtar för masarna i karja möjligen på, har jag ofta hört framhålla. Så fråga jag: För vilka utlännings- eller riges spelare så dem många utländska lodier?

KARAKTÄREN i den svenska växla av sevära är det som skensglittrande i det dystre strängs inta, frändetsirliga i det storvulna, det underbart i panden, det till det karsk och kraftfulla i det burleska i det sublimt i det samman sund och av typisk nordisk karaktär. Däremot finns i rent uttryck för den råa busigheten, den vidriga apighet, det lättfärdiga i det blygda i det rypan deliska i det sentimentalitetsdanarna i det på hittbländhet herrösta i det darriga i det svaglykt vid ande i det damrösta i det om förkylda i det rännvins i det så att man blandar i det koken. Visserligen är många av dem svaga i sin styrkning, men de är ändå av själ förfining övesig.

Äro på en allton, måste jag gendriva en allmän utbredd åsik, nämligen, att molkskulle är uttryck för enbart

vemod, sorg, drömmar, och andra reka känslor. Det finns sämre också andra, mer manliga, där vi bittr eller stolta molklänge ågont i åg trots och stolt till bakaka statud. Starkt temperamenter och ännu nordisk folk musik märk väl, alltid med en viss behärska i de känslorna.

Gamla aturspel och sångar användes för en rikedom av utsvirningar melodier och några fascinerande, sk «nba» regelbundet i alla arter varigenom märk väl, i suggestiv och operamentsfullhet som jag ännu aldrig hört någon orkester vara på. Jag tror förresten att några musikkolor världens lär ut dessa finesser.

Vad som är värdefullast i detta är, berohksom alltid på vem som värderar. De bästa melodier som kanske för stiktigt fatta efter flera höranden måste betecknas som fullödig och fångslam i musik av bästa de och internationell betydelse. Jag nästan alltid konstaterat tydligt ögre respekt och beundran för detta vårt svenska nationella utomlands hemma. Sorgligt är det.

ALLTSKALVARA i Amerika i ut för tiden utrop ang domarna. Låt oss göra det i en experiment, mani allaskolor skulle stryka både svenska och allsvenska litteratur, såväl klassiska som moderna och stället mataleverna i den amerikanska, då andra åg om intet atmosfäskulle börja känna underligt om landet vore en ockuperation. Då uttåg rötter i det upit svenskhet, det skulle önska att dess rötter också nådd till musiker. Området till allmän bildning och bordemfattade intresse, kärlek och beundran, t. o. m. stolthet. Den som förnekas betydelse i nationell musik, eller nationella arter kan likagärna lägga orsitt modersmål börja i desperat, det teck på svaghet och rotlöshet.

V. V & ff